

สวัสดิ์คะ

ฟ้าครวญ ฝนมา อีกาเกาะคอน นกร้องตะวันรอน ฉันทอนหายใจ มองไปรอบๆ ความสุข ความดีงาม ความถูกต้อง อยู่ทีว่างใจ ว่างใจที่ที่สะอาด สว่าง สงบ แล้วพวกเพียรรับผิดชอบหน้าที่ให้ดีที่สุด ทั้งหน้าที่ต่อตนเอง ครอบครัว การงาน และสังคม ฟังเพลงนี้เติมความสว่างให้ชีวิต [A Whole New World \(Thai\) - เบิร์ด ธงไชย,แอม เสาวลักษณ์ - YouTube](#)

กันยายนนี้ ภัทร โปรเกรส เพิ่มจำนวนคนที่จะสลับกันเข้าทำงาน ตอนเที่ยงๆ ก็ทานข้าวกันตามจุดต่างๆ เช่น ที่สวนดาดฟ้า ดาดาดเพิ่มภูมิกันข้าวกัน สบายตา สบายใจ ปอดสะอาด แล้วคุณๆ ตอนนี้ใช้ชีวิตอย่างไรกันบ้างคะ ภัทร โปรเกรส มีโครงการแจกบัตรดินเหมือนเช่นทุกๆ ปี ใครต้องการแจ้งชื่อ ที่อยู่มาได้เลยคะ จะ หรือถ้าอยู่ใกล้ๆ กัน ก็แวะมารับได้คะ

มาวางใจอ่านนิทานสั้น เล็กๆ เรียบๆ กันคะ “เรื่องเล็กๆ เหตุผลยิ่งใหญ่” เรียบเรียงโดย สุภาณี ปิยพสุนทรานพ แสงดาว

ก้อนหินกลายเป็นพระพุทธรูป

เถรน้อยคนหนึ่งบวชเรียนมานานแต่ยังไม่ก้าวหน้า จึงคิดว่าคงต้องสึก เถรน้อยจึงแจ้งพระอาจารย์ พระอาจารย์จึงบอกว่า “เอาจี๋ข้าจะให้เจ้าไปอยู่ที่หมู่บ้านแกะสลักหิน ไปดูพวกช่างแกะสลักหิน ถ้าสนใจจะอยู่ฝึกอาชีพกับพวกเขาเลยก็ได้” เถรน้อยดีใจได้ฝึกอาชีพ ถ้าสึกจะได้หาเลี้ยงชีพ

3 วันต่อมา เถรน้อยกลับมาที่วัด “พระอาจารย์ครับ ให้ผมกลับมาปฏิบัติธรรมต่อที่วัดนะครับ” พระอาจารย์ถามกลับ “ไปเห็นอะไรมารี” เถรน้อยตอบว่า “ที่หมู่บ้านแกะสลักหิน ศิษย์เห็นหินเป็นก้อนๆ ทั้งแข็งทั้งขรุขระสุดท้ายยังเป็นพระหินที่สง่างามได้ แล้วศิษย์ซึ่งเป็นคน ทำไมจะขัดเกลาให้เป็นพระไม่ได้”

แง่คิด: แม้แต่ก้อนหินยังกลายเป็นพระพุทธรูปได้ แล้วเราซึ่งเป็นคนจะท้อไปใยกับอุปสรรค

ระหัดวิดน้ำกับน้ำ

ท่านไรรูปเดินตุ่ดงค์มาถึงสระน้ำแห่งหนึ่ง จึงเดินเข้าไปขอน้ำชายหนุ่มที่วิดน้ำอยู่

ชายหนุ่มถวายน้ำแล้วพูดขึ้นด้วยความเลื่อมใสว่า “หลวงพ่อกับ อีคนน้อยผมจะออกบวชเหมือนหลวงพ่อบวชแล้วผมจะไม่ออกตุ่ดงค์ ผมจะปลีกวิเวก ไม่ยุ่งเกี่ยวกับโลกภายนอกอีก”

ท่านไรรูปหัวเราะ “โยมจะออกบวชเมื่อไรละ”

ชายหนุ่มตอบ “เมื่อผมหาคนดูแลสระแทนผมได้”

ท่านไรรูปพูดว่า “ถ้าระหัดวิดน้ำจมน้ำในน้ำเหนือผิวน้ำอย่างสิ้นเชิง มันจะเป็นอย่างไร”

ชายหนุ่มตอบ “ถ้าระหัดวิดน้ำจมน้ำทั้งอันมันก็จมน้ำไม่ได้ วิดน้ำไม่ได้ เผลอๆ จะถูกกระแสน้ำพัดพาเอาไปอีกด้วย ส่วนถ้าระหัดวิดน้ำอยู่เหนือผิวน้ำทั้งหมดมันก็วิดน้ำไม่ได้สิครับ”

ท่านไรรูปพูดยิ้มๆ ว่า “ความสัมพันธ์ระหว่างระหัดวิดน้ำกับน้ำก็เหมือนความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสังคม นั่นแหละโยม ถ้าหากคนคนหนึ่งเกี่ยวข้องกับสังคมมากเกินไป ชีวิตก็จมน้ำอยู่ในโคลนตมโลกียะ แต่ถ้าปลีกวิเวกถือสันโดษ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับชาวโลกแม้แต่น้อย ชีวิตก็จะเบาหวิวเหมือนพืชราก ลอยคว้างหาความหมายไม่ได้เช่นกัน”

แนวคิด: การเดินทางสายกลางนั้นเป็นทั้งศาสตร์ และศิลป์ นักบวชแสวงหาความสงบ สันโดษ สุดท้ายก็เพื่อรับใช้มนุษย์ มนุษย์เป็นสัตว์สังคม มนุษย์จะมีค่าเมื่ออยู่ในแวดวงมนุษย์ ไม่ใช่ในดงไม้ สัตว์ ภูตผี เทวดา

คทาแห่งอำนาจกับไม้เท้าจาก

ตาเดมาต่างถิ่นคนหนึ่งป่วยด้วยโรคโลหิตจาง เลี้ยงแพะไว้ตัวหนึ่ง เพื่อจะได้ตีนมแพะทุกวัน วันหนึ่ง หัวหน้าเผ่าเดินทางมาถึงบ้านของตาเดมา ออกปากขอแพะของตาเดมา ตาเดมาก็ให้โดยไม่อึดออด หัวหน้าเผ่าจึงมอบไม้เท้าให้เป็นของตอบแทน เมื่อหัวหน้าเผ่ากลับตาเดมาพูดกับเด็กรับใช้ว่า “ไม่มีแพะแล้วคงอยู่ได้อีกไม่นาน” เด็กรับใช้หันเป็นเห็นไม้เท้า “นี่มันคทาแห่งอำนาจ ผู้ใดได้ครอบครองผู้นั้นอยากได้อะไรก็จะได้”

แนวคิด: ความไม่รู้ทำให้ไม่ตระหนักถึงคุณค่าของสิ่งที่ครอบครองอยู่ ของวิเศษบางอย่างก่าอยู่ในมือของเราแท้ๆ แต่ไม่รู้ค่าเราจึงเป็นทุกข์ กังวล เห็นโชคดีเป็นโชคร้าย

ผู้มีปัญญาย่อมรู้จักถนอมรักสิ่งต่างๆ

หมี่ฝูเป็นนักเขียนพู่กันจีนเลื่องชื่อยุคราชวงศ์ซ่ง (คศ 1051 – 1107) หมี่ฝูฝ่าฟันทางเดินอันคดเคี้ยวมาไม่น้อย สมัยเด็กๆ หมี่ฝูเรียนพู่กันจีนในสำนักเอกชนแห่งหนึ่ง 3 ปี ใช้กระดาษไปเป็นโกดัง แต่ฝีมือไม่ก้าวหน้า อาจารย์โกรธมากถึงกับขับไล่เขาออกจากสำนัก

ต่อมามีบัณฑิตเดินทางผ่านมาที่หมู่บ้านของเขาเพื่อจะไปสอบจอหงวน เขารู้ว่าบัณฑิตคนนี้เขียนพู่กันจีนเก่งมาก จึงขอร้องให้ช่วยสอน บัณฑิตรับปากจะสอนแต่ต้องซื้อกระดาษของบัณฑิตแผ่นละ 5 ตำลึง หมี่ฝูผงะแต่ก็ไปอ้อนวอนแม่ให้เอาเครื่องประดับไปขายเอาเงินมาซื้อกระดาษ

บัณฑิตหยิบกระดาษพร้อมกับตัวอักษรแม่แบบให้ พร้อมกับกำชับว่า “ตั้งใจเขียนให้ดี” หมี่ฝูนั้นก็คิดว่ากระดาษแสนแพง ถ้าเขียนพลาดก็ไม่เงินมาซื้อกระดาษอีก จึงเอานิ้วมือฝึกลงบนโต๊ะ สังเกตแต่ละขีดว่ามันประกอปกกันอย่างไร ทำไมจึงดูสวยงามนัก ยิ่งพินิจก็ยิ่งลึกซึ้ง ผ่านไปเกือบวัน บัณฑิตกลับมาเห็นกระดาษยังว่างเปล่า “ทำไมไม่ลงมือเขียนสักที” หมี่ฝูบอก “ก็กระดาษมันแพง กลัวเสียกระดาษเปล่าๆ ปล่อยให้เสีย” บัณฑิตหัวเราะ “เจ้าพินิจต้นแบบตัวอักษรเกือบทั้งวัน ลองเขียนให้ขาดสักตัวสิ” หมี่ฝูก็บรรจงเขียน เขาเขียนได้สวยงามมาก เกือบเหมือนต้นแบบ บัณฑิตดูแล้วก็พอใจยิ่ง สอนหมี่ฝูว่า “การเขียนหนังสือ ไม่ใช่สักแต่จะดวดพู่กันเขียนๆ ไป ต้องใส่ใจลงไปด้วย ที่นี้เจ้ารู้เคล็ดลับแล้วนะ”

วันต่อมาบัณฑิตก็อ่าลาและให้ถุงแพะกับหมี่ฝู โดยห้ามเปิดจนกว่าท่านจะเดินทางออกไปแล้ว เย็นนั้นหมี่ฝูเปิดดู ในนั้นมีเงิน 5 ตำลึง หมี่ฝูซาบซึ้งใจมากที่ครูบัณฑิตสอนสั่งด้วยความจริงใจ หมี่ฝูฝึกลายมือทุกวัน เขาถนอมรักกระดาษมาก ไม่เคยทำกระดาษเสีย เพราะรู้ซึ่งในคุณค่าของกระดาษทุกแผ่น เหตุนี้เขาจึงกลายเป็นนักเขียนพู่กันจีนไม่กี่คนที่ได้จารึกชื่อในประวัติศาสตร์จีน

แนวคิด “คนที่รู้จักรักษาข้าวของ ตระหนักถึงคุณค่าของสิ่งต่างๆ สะท้อนถึงความมีปัญญา ผู้มีปัญญา ชีวิตจะรุ่งเรือง ในทางกลับกันคนที่ชอบใช้ข้าวของฟุ่มเฟือย ทิ้งๆ ขว้างๆ คือคนที่ไม่มีความรู้ สร้างปัญหา”.

#9ต่อกัน #เป็นกำลังใจให้กัน #สู้สู้

Chantip O.

Bhatara Progress Co.,Ltd.

0879745888